

zon, van verkwikkende warmte, die bloei en herstel scheen te beloven.

Gloria onderging er den weldadigen invloed van, ze voelde zich beter en sterker dan in langen tijd 't geval geweest was, en weer was ze vol aandacht voor de bloemknoppen voor 't venster.

„Ik zie de kleuren al,” zei ze tevreden, „mooie teere tinten: wit, lila, rose. Misschien beleef ik het nu óók nog wel, dat de kelkjes opengaan. Wat héb ik er lang op gewacht!”

Die haar verzorgden, wisten het óók wel: er wás niet veel tijd meer. Het einde scheen heel nabij; zou de overgang plaats hebben onder dudeloze kwelling en de strijd der laatste oogenblikken nog zware offers vergen van 't al moe-geleden lichaam?

God had het anders besloten: Gloria zou den dood niet zien.

Op een zachten, volkomen windstillen avond in 't begin van April ging ze, vroeger dan gewoonlijk, op haar rechterzijde liggen. „'k Heb het gevoel, dat 't een goede nacht zal worden,” zei ze dankbaar tot haar verzorgster, „geen pijn en niet benauwd.”

Na een vriendelijk „welterusten” legde ze het hoofd in de buiging van haar arm, zooals ze gewoon was, om in te slapen.

't Werd heel stil in de kamer, waar alleen een schemerlampje brandde. De oogen, die spoedig voor al het aard-sche zouden gesloten worden, keken nu nog, bewusthelder, om zich heen. Naar al de omringende voorwerpen, bekend en vertrouwd door maandenlange aanschouwing. Een paar stemmingsvolle tafereelen aan den wand, enkele boeken op de kleine ronde tafel, haar lagen stoel met de zachte kussens, waarin ze nog gisteren, heel even, had mogen zitten, de kleurige pantoffels, die veel te wijd waren geworden en telkens uitglipten.

Gloria knikte ze haast onmerkbaar toe. „Jullie hebt me trouw gediend, ik zal je niet meer nodig hebben. In den hemel zijn geen zieke menschen, daar ben ik weer jong en sterk, een groene plant van mijn hemelschen Vader. — Alleen de hyacinthen hebben me teleurgesteld,” ging ze droomerig voort, „die wilden niet uitkomen, 't is te lang guur geweest . . .”

Toen 't vroege zonlicht door de dichtgeschoven gordijnen gleed, vonden de huisgenooten Gloria voorgoed ingeslapen. Geen spoor van worsteling, geen zweem van pijn viel op 't marmewitte gezicht te ontdekken; haar bleeke lippen glimlachten. De nacht scheen werkelijk goed te zijn geweest.

In 't vensterkozijn trokken de kleurige hyacinthen onwillekeurig aller aandacht. De groene kelkblaadjes hadden zich wijd geopend, de pas ontloken bloemen verspreidden een prikkelend zoeten geur.

„De reuk is wat straf,” meende de verpleegster zakelijk, „we zullen ze buiten brengen.”

Een hand hield haar tegen. „Laat mijn kind haar bloemen behouden,” zei Gloria's moeder zacht; „gelijk met haar zijn ze tot vollen wasdom gekomen.”

M. VEREN

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: zoo iemand Mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid.”

Joh. 8 : 51

DE BEDELAAR

Mijn kled is oud, mijn schoeisel is vergaan,
mijn arm is stram van 't strekken om te vragen;
mijn stem is schor van 't noodgedwongen klagen,
ik klop vergeefs om mededoogen aan.

Ik ben van 't zwerversleven gansch ontdaan;
ik zie m' aan elke rijke deur verjagen;
ik hunker naar het einde van mijn dagen:
Eén zal dan vast mijn beed'laarsroep verstaan.

De weg is zwaar, mijn voeten zijn ontstoken,
mijn zwakke stem versterft in killen wind;
'k ben levensmoe en, d' oogen half geloken,
wacht ik den dood, als een vergeten kind,
dat door het leed van 't leven is gebroken.
Daar is één huis, waar ik erbarming vind.

H. W. AALDERS

DE KOPEREN SLANG ¹⁾

In nieuwe Spelling

De jaren gingen voorbij.

Mozes ging het volk voor langs zijn bochtig pad naar verre onbestemde einder en deed zijn werk met liefde en geduld. Hij bracht Gods woorden over aan de menschen.

Hij onderwees hen. Hij sprak recht. Hij gaf raad. Hij leefde voor dat volk en verzorgde het als een herder, wijs en goed.

O, grote Mozes!

Zachtmoedigste aller menschen!

Sterke ge-
loofsheld!

Waarom
moest die
droevige
dag komen
in zijn le-
ven? . . .

‘oe kon ook
hij één keer
zijn God
vergeten?

Het volk
was in Ka-
des gele-
gerd enleed
dorst. Toen
kwam het
weer mor-
rend en
scheldend
tot Mozes
en Aäron.
Deze keer
was 't heel
erg. Zij ga-
ven weer
Mozes de
schuld van
alles.

¹⁾ Uit het „Groot Vertelboek voor de Bijbelse Geschiedenis” door Anne de Vries, Uitgave J. H. Kok, Kampen.